

De winkel van Ewoud heet The Captains Pantry. Het is een winkel voor speciaalbieren, ambachtelijk gebrouwen. Helemaal achter in de winkel heeft hij een gezellige ruimte ingericht, met een lange houten tafel. Aan de wand hangen allemaal interessante dingen, zoals stenen pijpjes die zeelieden vroeger rookten, landkaarten en schilderijen van oude zeilschepen. Daartussen hangt op zes tegels een tableau van een schip. 'De Hoop' staat crop. Het is een groot schip met veel masten. Ira vindt het heel mooi en wil het weleens beter bekijken. Hij klimt op een kruk en voelt met zijn hand aan de gladde tegels. Daardoor beweegt de lijst iets omhoog en schiet van de haak. En kaboem...! Daar ligt het op de grond.

Ewoud komt meteen van voren aangesneld en ziet het schip voor de poten van de kruk liggen. Ira, die niet wist hoe snel hij van de kruk moest klimmen, staat er beduusd bij, zijn handen samengevouwen voor zijn buik en zijn hoofd licht gebogen. Hij kijkt Ewoud schuld bewust vanonder zijn wenkbrauwen aan.

'Hij kon er niets aan doen hoor,' schiet Yaël haar broer te hulp. 'Het viel zomaar ineens op de grond.'

'Gelukkig heb je zelf niets,' zegt Ewoud, terwijl hij Ira van top tot teen bekijkt. 'Ik ben hier zelf wel eens vervelender van een kruk gevallen,' en raapt de lijst op. 'Nou, het lijkt crop dat alles nog heel is.' Na de lijst aan alle kanten vluchtig te hebben bekeken, legt hij hem omgekeerd op tafel, zodat de tegels niet beschadigd kunnen worden.

'Hé, oom Ewoud, wat is dat?' Aan de achterzijde van de lijst is een deel losgekomen en daaruit steekt een stukje papier. Yaël pakt het beet. Ira komt weer uit zijn bevroren pose, de schrik is weg, de nieuwsgierigheid wint.

Het lukt Yaël niet om het papiertje los te trekken en ze geeft het over aan Ewoud. Die pakt het puntje van het papier tussen duim en wijsvinger beet en probeert het ook, maar het gaat inderdaad niet zo gemakkelijk. Hij haalt zijn zakmes tevoorschijn om de opening wat groter te maken.

Yaël en Ira volgen zijn bewegingen gespannen. Wat zal daar tevoorschijn komen? Als Ewoud de opening groter heeft gemaakt, kan het papiertje er eindelijk helemaal uit. Het is een vergeeld stuk papier, met daarop een heleboel letters. Yaël probeert het te lezen, maar dat valt niet mee.

‘Oom Ewoud, wat staat daarop geschreven?’

‘Ja, het is inderdaad moeilijk te lezen. De letters zijn vaag en ik geloof dat het is geschreven in Oudnederlands. Ik moet er even goed voor gaan zitten.’

Hij steekt wat kaarsen aan, waardoor het papier zich makkelijker laat lezen. Het kaarslicht flakkert over het oude papier. Het is nu helemaal stil. Ira en Yaël houden de adem in als Ewoud probeert te lezen wat er staat. Dan kijkt hij op.

‘Yaël, Ira, het is een raar verhaal. Er staat iets over een kist die met het zeilschip ‘De Hoop’ in 1784 werd vervoerd. Het schip was op terugreis van Batavia naar Amsterdam, toen het in een vliegende storm terecht kwam vlakbij Kaap de Goede Hoop. Er staat:

De kist moet worden gered. Alleen Oude Bonk weet er het fijne van. De kist is van onschatbare waarde. Zoek Oude Bonk op. Hij woont in de Kroondomeinen op de Veluwe, in de buurt van de Aardmansberg.

‘Meer staat er niet,’ zegt Ewoud, ‘alleen nog een datum: 30 juni 1784, en een naam: kapitein Jacobus Tunderman. Dat zal de schrijver zijn. Gek, het is net of ik die naam eerder heb gehoord.’

Even dwalen de gedachten van Ewoud af. ‘Bijzonder zeg,’ zegt hij. ‘Ik ben niet ver van die Aardmansberg vandaan geboren, in Ugchelen. Daar hoorde ik eens vertellen dat het er ’s nachts spookt. Dat doet een klein, kwaadaardig kereltje. Overdag laat hij zich niet zien. Als het donker is, spookt hij rond en laat nietsvermoedende voorbijgangers schrikken door plotseling schreeuwend vanachter een struik of boom de weg op te springen. Veel meer doet hij niet, maar hierin heeft hij wel erg veel plezier.

Een heel enkele keer is hij gezien toen hij op zijn kleine kromme beentjes strompelend een takkenbos voortsleepte naar zijn woning, die diep onder de Aardmansberg moet zijn. Ik heb nooit de ingang kunnen vinden. Er gaan verschillende verhalen rond over de ingang. Sommigen zeggen dat hij via een konijnenhol naar zijn woning gaat. Anderen beweren dat hij door een toverspreuk in staat is om de deur in een steen te veranderen. Nou, ik kan je zeggen dat ik heel wat stenen heb omgekeerd, maar nooit een hol of gang heb gevonden.

Ik kan er nog veel meer over vertellen, maar dat doe ik wel een andere keer. Eerst moeten we nu verder met deze brief. Waar waren we ook

alweer? O ja, die Aardmansberg, waar Oude Bonk in de buurt woont. Die plek heet nu Het Aardhuis. Want op die berg heeft koning Willem III een chalet laten bouwen, waar hij vergaderde met officieren uit het leger, en dat chalet heeft hij Het Aardhuis genoemd. Later heeft prins Hendrik het als jachthuis ingericht.'

'Wij zijn daar geweest met oma Reina en opa Koos!' roept Ira uit. 'We hebben daar naar de herten gekeken.'

'Er waren er een heleboel,' zegt Yaël.

'Ja, het is wel heel toevallig allemaal,' denkt Ewoud hardop. 'Dit is toch wel een vreemd briefje. En heel oud, bijna 250 jaar.'

'Jawel, oom Ewoud, maar misschien moeten we erheen gaan om het te begrijpen. En iemand moet toch die kist redden,' zegt Yaël met opgetrokken wenkbrauwen, terwijl ze haar schouders optrekt en armen spreidt.

'Want hij is van onschatbare waarde, dat staat er toch in,' vult Ira aan en wijst naar de brief.

Ewoud strijkt met zijn linkerhand door zijn baard, terwijl hij met de andere hand nog eens aan het papier voelt. 'Hm, maar die brief is al zo oud. Geschreven door kapitein Tunderman, die zegt dat wij Oude Bonk moeten opzoeken. Die was dus toen ook al oud. Die leeft vast niet meer en kan dus ook niet veel meer vertellen.'

'We kunnen het toch proberen, oom Ewoud! Misschien heeft hij kinderen en weten die meer! 'We moeten erheen, ik voel het!' Yaël en Ira roepen enthousiast door elkaar heen, maar Ewoud is nog niet overtuigd. 'Als Oude Bonk kinderen heeft gekregen dan zijn die toch ook al stokoud.'

'Oom, ik vind dat we het moeten doen. We hebben dit niet zomaar gevonden,' zegt Yaël nog.

Ach, ach, ach, denkt Ewoud, had ik het schip maar nooit opgehangen.

'Nou vooruit, als jullie dat zo graag willen dan gaan we naar het oude jachthuis op de Aardmansberg. Weten jullie wel dat het Kroondomein nog honderd jaar ouder is dan deze brief? Nou ja, hoe dan ook, we gaan nu eerst met Mila overleggen dat we naar de Veluwe moeten. En ik zal ook jullie ouders, Boudewijn en Rosalie, op de hoogte brengen. Dan weten ze tenminste waar jullie uithangen. Kom, we gaan.'